

store Beløb herved. Det er ikke umiddelbart tiltalende at tænke sig, at Staten skal sælge Rug og tabe store Penge derved, naar denne Rug skal sælges til Brød til Medlem af det andet Ting, Grev Frijs, til Generaldirektør Ole Olsen, til Otto Mønsted og andre lige saa store Velhavere". Den Tankegang, som kommer frem i denne Tale, er en Tankegang, som jeg har mødt tidligere og mødt i Kommissionen. Jeg mødte den første Gang, da jeg fremsatte mit Forslag om, at f. Eks. Københavns Kommune og Kommunerne i det hele kunde købe Brødkorn og sælge det til en lavere Pris. Jeg mødte den samme Tankegang hos et socialdemokratisk Medlem af Kommissionen — jeg kan godt nævne hvem, det var —, det var Borgmester Jensen, der sagde: Det vilde føre til, at Københavns Kommune skulde give mig og Hr. Alexander Foss billigere Brød! Ja, det vilde det ganske vist føre til, men paa den anden Side vilde det betyde, at de to og mange andre, der havde Raad dertil, ved det Underskud, som Kommunerne fik, kom til at betale et forøget Bidrag til Kommunerne igennem Skatterne, og jeg kan ikke se nogen Ulykke i, at de ogsaa fik billigere Brød. Skal vi i det hele skaffe billigere Brød i Landet, gad jeg vide, hvorledes det ærede Medlem fra Horsens vil forhindre, at ogsaa velhavende Folk faar det billigere. Jeg kan i hvert Fald ikke se nogen Udvej derfra, og det undrer mig i højeste Grad, at det ærede Medlem fra Horsens vil sætte sig imod, at Staten køber Rug og sælger den til en Underpris, da det bevislig kan føre til, at vi kan faa billigere Brødpriser, end vi ellers vilde faa. Det undrer mig i allerhøjeste Grad, at det ærede Medlems Parti vil sætte sig imod det; jeg havde tværtimod ventet, at det havde modtaget det Tilbud fra mit Partis Side med et Haandtryk. Det glæder mig, at Højre har tiltraadt denne Tanke, for herved vises der Vej til at skaffe billigere Brødpriser.

Det ærede Medlem fra Lejre (Niels Frederiksen) hævdede, at vi havde Brødkorn nok her i Landet. Han foretog forskellige Beregninger og sagde: „Efter disse Beregninger, som jeg tror, man kan stole temmelig sikkert paa, fordi de ikke støtter sig til Kalkuler, men til de optalte Beholdninger paa de 79,000 Ejendomme fra en Tønde Hartkorn og opefter, mener jeg, at man med Sikkerhed kan sige, at Beholdningerne nok skal være tilstrækkelige.“ Det ærede Medlem siger, at han med Sikkerhed kan hævde, at Beholdningerne nok skal være tilstrækkelige. Men i samme

Spalte, kun nogle Linier senere, siger det ærede Medlem: „Hvis altsaa alle vilde bidrage deres til, at Landets Korn bevares til Brød for Befolkningen, og Regeringen vilde foretage yderligere Indkøb af et vist Kvantum, som maa erkendes for nødvendigt ifølge de senere Tællinger, tror jeg, man i Almindelighed paa dette Omraade kan se Fremtiden i Møde med nogenlunde Tryghed“. Dette er jo ikke slet saa sikkert. Først slaar det ærede Medlem fast med stor Sikkerhed, at vi har nok, men bagefter erkender han, at det ifølge de senere Tællinger er nødvendigt, at Regeringen køber noget mere, og hvis det sker, kan vi se Fremtiden i Møde med Tryghed. Det er det samme, som jeg har hævdet, at vi har ikke nok, og at det er nødvendigt, at Regeringen køber.

Det ærede Medlem fra Lejre anførte den samme Tanke, som den højtærede Minister og andre har omtalt, at der ved Indførelse af Maksimalprisen øvedes ikke saa stor Uret; thi hvis man fordelte Tabet jævnt over de 79,000 Ejendomme, blev det kun nogle Tønder fra hver Ejendom, og et Tab af 3 Kr. pr. Tønde er jo ikke saa stort. Jeg skal ikke imødegaa dette, da det er imødegaaet fra anden Side i mit Parti. Der blev i det hele taget i Aftes holdt meget fortræffelige Taler af Medlemmer af mit Parti, som netop tog fat paa at gendrive en hel Del af de Argumenter, som blev fremført mod mig, jeg vil derfor ogsaa kunne indskrænke mine Udtalelser en Del.

Regeringen og dens Tilhængere holder paa, at man skal beholde den Maksimalpris paa Rug, der nu en Gang er fastsat. Man vil ikke lytte efter de Røster, der lyder fra vor Side. Man vil slet ikke synes jeg, tage noget efter de Erfaringer, der hidtil er indvundne, og heller ikke efter de Erfaringer, der er vundne i Norge og i Tyskland. I Norge har man, som jeg har fremhævet tidligere, ophævet alle Maksimalpriserne, i Tyskland gaar det saadan, at man i Virkeligheden omgaar Maksimalpriserne, og jeg er bange for, at noget lignende vil finde Sted her. Det gaar vist saadan i Tyskland med Hvede, at Købmændene ganske vist ikke betaler mere end Maksimalprisen, men saa lader de Sælgeren af Hveden faa Klidet til en rent minimal Pris. Jeg er noget bange for, at et lignende Forhold vil komme til at finde Sted her, og det vil man vel næppe være i Stand til at hindre. Jeg vil give en Oplysning i denne Henseende, som jeg synes er ret interessant. Maksimalprisen